

δρων τοῦ κήπου, αἵτινες ἐφάνιντο ἐκ τῆς κλίνης τῆς Ζολάνδης.

Βλέπων τις τὰς κορυφὰς ταύτας, αἶνες ἐκλινον πρὸς τὰ κάτω καὶ ἤγειροντο ἐκ νέου, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐχαιρέτιζον ἀόρατόν τινα ἐπίγειον Θεόν.

Ὁ Ὀλιβιέρους, οὐδὲν πλέον αἰσθανόμενος, ἐνόμισεν ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτόν ἐτελείωσε καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετὰ φθορᾶς ἀγωνίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συνήντησαν τοὺς τῆς Ζολάνδης καὶ πάραυτα ἠσθάνθη τὸ αἶμα τοῦ πεπηγός.

Ἡ ψυχὴ αὐτῇ, ἀντικρύζουσα ἤδη τὰς οὐρανίους μονὰς, ἔριπτε μειδιδῶσα τελευταίων βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐτέρας ταύτης ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τοῦ κόσμου περίλυπον, ἔρημον, ὀρφανὴν, αἰμάσσουσαν.

Οἱ ψυχόραγοῦντες ἀπευθύνουσιν ἰδιαίτερον ἀποχαιρετισμόν, τρυφερόν, μειδιδῶντα, παραμυθητικὸν εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπησαν περιπαθῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἤρχιζε νὰ ἐλπίζῃ καὶ πάλιν.

Παρετήρησε τὸν Μαλκράφτ, ἀλλ' οὗτος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ ἀτυχὴς νέος ἠννόησε τοῦτο καὶ λαβὼν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης, ἠσπάζετο παραφρόρως αὐτήν.

Ὁ Ζεβὰν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου ἐκλαίει πικρῶς.

Οὕτω παρήλθε μία ὥρα.

Ἡ ἡὼς ἤρξατο νὰ ὑποφώσκῃ.

Αἶφνης ἡ Ζολάνδῃ ἐβλίψε τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβιέρους καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μόλις ἀκουσμένης :

— Πλησίαισε ! . . . πλησίαισε ! . . . τῷ εἶπεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαβον πρὸς στιγμὴν τὴν ζωηρότητα των.

— Ἀποθνήσκω ! ὁ Θεὸς μοὶ ἀνοίγει ἤδη τὰς θύρας τοῦ παραδείσου τοῦ ! . . . οἱ ἄγγελοι μὲ καλοῦσι ! Σὲ ἠγάπησα πολὺ, καί ! . . . οὐδεμία ἄλλη θὰ σὲ ἀγαπήσῃ, ὅπως ἐγώ !

— Ζολάνδῃ μου ! . . . λατρευμένη μου Ζολάνδῃ ! . . . ἔλεος . . . εὐσπλαχνίαν ! . . .

— Δὲν δύναμαι πλέον . . . ν' ἀναπνεύσω . . . δέν . . . βλέπω πλέον . . . ὁμίλει μου ! . . . ὁμίλει μου ! . . .

— Ζολάνδῃ μου ! εἶμαι ἐδῶ . . . πλησίον σου ! . . . σὲ ἀγαπῶ πάντοτε . . . Θεέ μου ! Θεέ μου ! . . .

Καί, πλησιάζω δι' ὑπερτάτου ἀγῶνος τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῶν τοῦ Ὀλιβιέρους.

— Λάβε, εἶπε, τὸν τελευταῖόν μου ἀσπασμόν, Ὀλιβιέρους, καί . . . δός . . . καὶ σὺ . . . ἕνα εἰς τὸν πατέρα μου . . . τὸν ἀγαπῶ ! . . . ὦ ! . . . τόν . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ἀκτινοβόλος.

Ἀκτὶς τις κατήλθεν οὐρανόθεν καὶ ἐπέσπεσε τὸ μέτωπον τῆς νέας, περικαλύψασα αὐτὸ δι' οὐρανίας καὶ ἀκτινοβόλου αἴγλης.

— Ἀχ ! . . . εἶπε στεναζόσα.

Καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Ἦτο νεκρά !

Ὁ Ὀλιβιέρους ἐξέβαλε φθορὰν κραυγῆν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς Ζολάνδης.

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μαλκράφτ ἔτρεξαν πρὸς τὸν φίλον των, ὅπως ἀποσπᾶσιν αὐτόν ἐκ τοιαύτης σπαραξικαρδίου σκηνης.

— Ἀφήσατέ με ! . . . ἀφήσατέ με ! . . . ἔλεγε θρηνῶν καὶ ὀλοφυρόμενος ὁ δυστυχὴς νέος . . . Δὲν ἀπέθανεν, ὅχι ! . . . σὰς λέγω ὅτι δὲ ἀπέθανεν ! . . . Ἰδέτε ! ἡ χεῖρ τῆς εἶνε θερμὴ ! . . . τὰ χεῖλη τῆς μειδιδῶσιν ἔτι ! . . .

— Τέκνον μου . . . ἐπιθύρισε θλιβερῶς ὁ Μαλκράφτ.

— Ὅχι ! . . . ἀφήσατέ με ! . . .

— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγάπησας, τέκνον μου, ἀναπαύεται ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ ! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Τοῦ Θεοῦ ! ἐπανελάβε φρυάττων ὁ Ὀλιβιέρους, τοῦ Θεοῦ ! . . . Ἀ ! καὶ τολμάτε νὰ ὁμιλήτε περὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀδίκου καὶ ἀσπλάγχχνου, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει νὰ ζῇ ἡ Ἰσραβέλλα καὶ ν' ἀποθνήσκῃ ἡ Ζολάνδῃ ; . . . Ἀχ ! αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐγὼ δὲν τὸν πιστεύω ! . . . ἂν ὑπάρχῃ, τὸν μισῶ, τὸν καταρῶμαι . . . αὐτὸν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀγάλλεται διὰ τὴν δυστυχίαν μου . . . αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις φθονεῖ τὴν ὠραιότητα . . . αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις ἐπιτρέπει νὰ ἐξαφνίζωνται ὑπὸ τὴν γῆν τόση ἀθωότης, τόση νεότης, τόση καλλονή, τόσαι ἀρεταὶ καὶ νὰ θριαμβεύσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀτιμία ! . . . ὦ ! αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐγὼ τὸν μισῶ, τὸν ἀποστρέφωμαι, τὸν καταρῶμαι ! . . .

— Τέκνον μου ! . . . τέκνον μου ! . . .

— Ὀλιβιέρους ! . . . τί λέγεις ; . . .

— Ζολάνδῃ μου ! . . . Ζολάνδῃ μου ! . . . προσφιλὲς καὶ ἀθῶον πλάσμα ! ὑπῆρξες μὲν δυστυχὴς κατὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον ἐπὶ τοῦ κόσμου διαμονήν σου, ἀλλὰ δὲν θὰ περιμένῃς ἐπὶ πολὺ . . . Ὑπαγε, θὰ σὲ ἀκολουθήσω ταχέως, φίλη μου, σοὶ το ὀρκίζομαι ! . . . Ἀλλὰ σεῖς, οἱ ὁποῖοι τολμάτε νά με παρηγορεῖτε, εἰπέτε μοι εἰς τί ἔπαισα τοῦ Θεοῦ καὶ τοσοῦτον ἀσπλάγχχνος μὲ τιμωρεῖ ;

Καί, ἀποταθείς πρὸς τὸν Μαλκράφτ, μὲ βλέμμα πεπλανημένον καὶ χεῖλη ἀφρίζοντα :

— Εἰπέ μοι, Μαλκράφτ, ἐπανελάβε, διατί αὐτὸς ὁ Θεὸς σου, τὸν ὁποῖον σὺ διακονεῖς καὶ καθ' ἡμέραν παρακαλεῖς . . . διατί ἐπέτρεψε νὰ δολοφονηθῇ ὁ πατήρ μου ; διατί μοὶ ἀφῆρεσε τὴν μητέρα μου, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὰς θωπείας τῆς, χωρὶς νὰ δοκιμάσω τὸ φίλημά τῆς ; διατί νά μοι ἀρπάσῃ ἀσπλάγχχνος τὴν μόνην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἠγάπησα ; . . . Διατί ; Κατὰ τί ἡμάρτησα ; Ὅποῖον ἔγκλημα διέπραξα, εἰ μὴ ἐκεῖνο τοῦ ὅτι ἐγεννήθην ; . . . Καὶ τολμάς εἰσεῖν νά μοι ὁμιλῇς ; καὶ ἀπαιτεῖς εἰσεῖν νὰ ὑπεῖκω εἰς τὰς βουλὰς τοῦ κακούργου αὐτοῦ ὄντος, τοῦ ἀδίκου, τοῦ ἀσπλάγχχνου αὐτοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖον σὺ ὀνομάζεις Θεόν ; Ὅχι, φύγε, κατηραμένε καλόγηρε, φύγε ! Ἀφῆς

μὲ μόνον νὰ δοκιμάζω τὴν θλίψιν μου καὶ ν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ ! . . .

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μαλκράφτ, ἐννοήσαντες ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ λύπη διατάραξε τὸ λογικόν του, δὲν ἀπήντησαν αὐτῷ, ἀλλ' ἀπεμακρύνθησαν ἐκείθεν καὶ, γονυπετήσαντες εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου, ἀπέτειναν ἐγκαρδίους δεήσεις πρὸς τὸν Ὑψιστον.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐκεῖ ἐπεκράτει μεγάλη ζωηρότης, θόρυβος καὶ φαιδρότης· τὰ παράθυρα ἐλαμπον ὡς ἥλιοι καὶ τὰ μαγειρεῖα ὡς καιόμενοι κλίβανοι καὶ ἀνέδιδον ὁσμὴν κνίσσης καὶ ἀρωμάτων, ἱκανὴν ν' ἀναγκάσῃ τὸν στόμαχον νὰ λησμονήσῃ, ὅτι κεῖται πλησίον τῆς καρδίας.

Αἱ κιγκλίδες ὅμως τοῦ μεγάρου ἦσαν κεκλεισμέναι καὶ ἔδει νὰ ὑπερβῇ τις τὴν δυσκολίαν τοῦ ν' ἀνοιχθῶσιν.

Ὁ Μονσορὼ ἐκάλεσε τὸν θυρωρὸν καὶ ὠνόμασεν ἐαυτόν, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τον ἀναγνώρισῃ.

— Πρῶτερον ἦσθε εὐθυτενὴς καὶ τώρα εἰσθε κυπτός, τῷ εἶπεν.

— Ἐνεκα τῆς κοπώσεως.

— Ἦσθε ὠχρὸς καὶ τώρα εἰσθε κόκκινος.

— Ἐνεκα τοῦ καύσωνος.

— Ἦσθε ἐφιππος καὶ ἐπιστρέφετε πεζός.

— Ὁ ἵππος μου ἀφηνίασε, μ' ἔριψε καὶ ἐπέστρεψε μόνος. Δὲν τον ἴδετε ;

— Τὸν εἶδα, εἶπεν ὁ θυρωρὸς.

— Ὅπως δήποτε, εἰδοποιήσατε τὸν αὐλάρχην.

Ὁ θυρωρὸς, κατηχαριστημένος, ὅτι ἀπηλλάσσετο πάσης εὐθύνης, μετεκαλέσατο τὸν αὐλάρχην, ὅστις, προσελθὼν πάραυτα, ἀνεγνώρισε τὸν κ. Μονσορὼ.

— Καὶ πόθεν ἔρχεσθε εἰς τοιαύτην κατὰστασιν ; ἠρώτησεν αὐτόν.

Ὁ Μονσορὼ ἐπανελάβε τὸν μύθον, τὸν ὁποῖον εἶχε διηγηθῇ πρὸς τὸν θυρωρὸν.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ αὐλάρχης, ἀνησυχῆσαμεν πολὺ, ὅτε εἶδομεν τὸν ἵππον ἀνευ ἀναβάτου, ἰδίως δ' ἀνησυχῆσεν ὁ ἐξοχώτατος, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰδοποιήσει περὶ τῆς ὑμετέρας ἀφίξεως.

— Ἀ ! ὁ ἐξοχώτατος ἐράνη ἀνήσυχος ! εἶπεν ὁ Μονσορὼ.

— Πολὺ ἀνήσυχος.

— Καὶ τί εἶπε ;

— Νὰ εἰσαγάγωσιν ὑμᾶς παρ' αὐτῷ, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ σας.

— Ἐχει καλῶς· μόνον νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἵνα βεβαιωθῶ, ὅτι δὲν ἔπαθεν ὁ ἵππος τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

Ὁ Μονσορὼ μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον καὶ εἶδεν, ὅτι ὁ ἵππος ἔτρωγε μὲ τὴν ὀρεξίν ἵππου, αἰσθανομένου τὴν ἀνάγκην ν' ἀνακτησῇται τὰς δυνάμεις του.

Εἶτα δέ, χωρίς καὶ νὰ φροντίσῃ ν' ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματά του, διότι ἐφρόνει ὅτι ἡ σπουδαιότης τῆς εἰδήσεως, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ν' ἀνακοινώσῃ, ἦτο ἀνωτέρα τῶν ἀπειτήσεων τῆς ἐθιμοτυπίας, διηυθύνθη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης καὶ οἱ εὐπατρίδαι Αὐτῆς, καθήμενοι περὶ πολυτελῆ καὶ καλῶς φωτιζομένην τράπεζαν, κατεγίνοντο εἰς τὴν κατανάλωσιν ὀπτῶν φασιανῶν, ὀπτοῦ ἀγριοχοίρου καὶ ὀρεκτικῶν ἀρτυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπότηζον διὰ γενναίων οἶνων τῆς Καχόρτης ἢ δι' ἀφρώδους, γλυκέος καὶ ὑπούλου οἶνου τῆς Ἀνδεγαυῆς, τοῦ ὁποίου οἱ ἄτμοι ἀνέρχονται εἰς τὸν ἐγκέφαλον πρὶν ἢ διαλυθῶσι τὰ ἐν τῷ ποτηρίῳ σχηματιζόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀφρώδη τοπαζία.

— Ἡ αὐλὴ εἶναι πλήρης, ἔλεγεν ὁ Ἀτραγκέ, ροδόχρους ὡς νεάνις καὶ ἤδη μεθυμένος ὡς ἀπόμαχος ἱππεύς, εἶναι πλήρης ὡς ἡ οἶναποθήκη τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Ριβειράκ, μὰς λείπει εἰς ἀρχικυνηγός. Εἶναι, τῷ ὄντι, ἐντροπὴ μὰς νὰ τρώγωμεν τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος καὶ νὰ μὴ τὸ θηρεύωμεν ἡμεῖς αὐτοί.

— Ἐγὼ δίδω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ ἐνὸς οἰουδῆποτε ἀρχικυνηγοῦ, εἶπεν ὁ Λιβαρότος· ἀδιαφορῶ τίς θὰ εἶναι, ἔστω καὶ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ.

Ὁ δούξ ἐμεδιάσε, διότι μόνος ἐγίνωσκε τὴν ἀφίξιν τοῦ κόμητος.

Μόλις ὁ Λιβαρότος εἶχε περάσει τὴν φράσιν του καὶ ὁ δούξ τὸ μεδιάμα του, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Μονσορώ εἰσῆλθεν.

Ὁ δούξ, ἰδὼν αὐτόν, ἀνεφώνησε θορυβωδῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς:

— Ἰδοὺ τον· βλέπετε, ὅτι ὁ οὐρανὸς εὐνοεῖ ἡμᾶς, διότι μὰς στέλλει ὅ,τι ἐπεθυμήσαμεν.

Ὁ Μονσορώ, μεγάλως θορυβηθεὶς ἐκ τῆς ἀταραξίας τοῦ πρίγκηπος, ἥτις δὲν τῷ ἦτο συνήθης ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐχαίρετιςε λίαν ἀδεξίως καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, τεθαμβωμένος ὡς νυκτικὸς κόραξ, μεταφερόμενος αἰφνιδίως ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς.

— Καθήσατε καὶ δειπνήσατε, εἶπεν ὁ δούξ τῷ Μονσορώ, δεικνύων αὐτῷ θέσιν ἀπέναντί του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, πραγματικῶς διψῶ, πεινῶ καὶ εἶμαι πολὺ κουρασμένος, ἀλλὰ δὲν θὰ πῶ, δὲν θὰ φάγω καὶ δὲν θὰ καθίσω, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐκπληρώσω σπουδαιοτάτην ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν εἶμαι διαπεπιστευμένος παρ' ὑμῖν.

— Δὲν ἔρχεσθε ἀπὸ τοὺς Παρισίους;

— Ἐν πάσῃ σπουδῇ, ἐξοχώτατε.

Ὁ Μονσορώ ἐπλησίασε τὸν Φραγκίσκον μὲ τὸ μεδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ μὲ τὸ μῖσος εἰς τὴν καρδίαν, εἶπε δ' αὐτῷ:

— Ἐξοχώτατε, ἡ κυρία βασιλομήτωρ ἔρχεται κατεσπευμένως νὰ ἰδῇ τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

Ὁ δούξ, τὸν ὁποῖον πάντες οἱ συνδαιτυμόνες ἠτένιζον, ἔδειξεν αἰφνιδίαν χαράν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν, εὐχαριστῶ. Κύριε δὲ Μονσορώ, σήμερον, ὡς πάντοτε, ἀναγνώριζω ὑμᾶς πιστὸν θεράποντα· ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸν δαῖπνον ἡμῶν, κύριοι.

Τὸ συμπόσιον ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ὁ Μονσορώ, ὅστις ἐτέθη μεταξὺ τῶν Λιβαρότου καὶ Ριβειράκ, μόλις ἐκάθησεν ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ ἀνακλίντρου καὶ εὗρέθη παρὰ τὴν πλουσίαν τράπεζαν, ἀπώλεσε τὴν ὁρεξίν του, διότι ἀνεπόλησεν ὅ,τι εἶδεν ἐν τῷ δάσει τοῦ Μεριδόρ.

Ἀδιαφορῶν δὲ πρὸς τὸν θόρυβον, τὸ φῶς καὶ τὸ γεῦμα καὶ ἐπιλανθάνομενος πλησίον τίνων καὶ ἐνώπιον τίνος εὗρίσκετο, ἐβυθίσθη εἰς τὰς σκέψεις του, ἐκπέμπων ἐνίοτε ὑπόκωφον στεναγμόν, ὅστις ἐφείλκε τὴν προσοχὴν τῶν ἐκπεπληγμένων συνδαιτυμόνων.

— Εἰσθε κατακουρασμένοι, κύριε ἀρχικυνηγέ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ· τῇ ἀληθείᾳ, θὰ ἐπράττετε καλῶς, ἐὰν ἐπορεύεσθε νὰ κατακληθῆτε.

— Ἡ συμβουλὴ εἶναι καλὴ, εἶπεν ὁ Λιβαρότος, διότι ἐὰν δὲν ἀποδεχθῆτε αὐτήν, κινδυνεύετε νὰ ἀποκοιμηθῆτε ἐπὶ τοῦ πινακίου σας.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν· πραγματικῶς εἶμαι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου.

— Μεθυσθῆτε, κόμη, εἶπεν ὁ Ἀτραγκέ, εἶναι τὸ μόνον θεραπευτικὸν τῆς κοπώσεως.

— Προσέτι, ἐπιθύρουν ὁ Μονσορώ, διὰ τῆς μέθης, λησμονεῖ τις.

— Μπα! εἶπεν ὁ Λιβαρότος, δὲν θὰ το κατορθώσῃ· ἰδοὺ, τὸ ποτήριόν του εἶναι ἀκόμη πλήρες.

— Εἰς ὑγίειάν σας, κόμη, εἶπεν ὁ Ριβειράκ, ὑψώσας τὸ ποτήριόν του.

Ὁ Μονσορώ ἠναγκάσθη ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν εὐπατρίδην καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του.

— Οὐχ ἦττον, πίνει· ἴδετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἀτραγκέ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ, ὅστις προσεπάθει ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κόμητος, θαυμάσια.

— Πρέπει ὅμως, κόμη, νὰ μὰς ἐτοιμάσητε λαμπρὸν κυνήγιον, εἶπεν ὁ Ριβειράκ· ὑμεῖς γνωρίζετε τὸν τόπον.

— Ἐχετε κύνας καὶ δάση, εἶπεν ὁ Λιβαρότος.

— Καὶ σύζυγον, προσέθετο ὁ Ἀτραγκέ.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὐτομάτως ὁ κόμης, ναί, σκύλους, δάση καὶ τὴν κυρίαν δὲ Μονσορώ, ναί, κύριοι, ναί.

— Καλέσατέ μας εἰς τὴν θήραν ἀγριοχοίρου, κόμη, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Θὰ προσπαθήσω, ἐξοχώτατε.

— Αἱ! εἰπέ τις τῶν ἐντοπίων εὐπατριδῶν, θὰ προσπαθήσετε, ἀφοῦ τὰ δάση βρῖθουσιν ἀγριοχοίρων. Ἐὰν θηρεύσω εἰς τὰ πρὸ πολλοῦ μὴ ὑλοτομημένα δάση, δύναμαι ν' ἀνεύρω δέκα ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας.

Ὁ Μονσορώ ὠχρίασεν ἄκων, διότι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν δασῶν εἶχεν ὀδηγήσει αὐτόν ὁ Ρολάνδος.

— Ἀ! ναί, ναί, αὐριον, αὐριον! ἀνεφώνησαν μιᾶ φωνῇ οἱ εὐπατρίδαι.

— Θέλετε αὐριον, Μονσορώ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ· οὐχ ἦττον, ὡς ὁ ἐξοχώτατος παρετήρησε πρὸ μικροῦ, εἶμαι πολὺ κουρασμένος, ὥστε νὰ δυνθῶ νὰ διευθύνω αὐριον τὴν θήραν. Ἀλλως, ὀφείλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ περίχωρα καὶ νὰ ἐξετάσω εἰς ὁποῖαν κατάστασιν εὗρίσκονται τὰ δάση μας.

— Ἐκτὸς τούτου, ἀφήσατέ τον νὰ ἰδῇ τὴν σύζυγόν του· τί διαβόλον! εἶπεν ὁ δούξ μετὰ καλοκἀγαθίας, ἥτις ἔπεισε τὸν Μονσορώ, ὅτι ὁ δούξ ἦτο ἀντεραστής του.

— Σύμφωνοι! σύμφωνοι! ἀνεφώνησαν οἱ νέοι ἐν φαιδρότητι. Χορηγοῦμεν εἴκοσι τέσσαρας ὥρας εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, ἵνα πράξῃ εἰς τὰ δάση του πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον.

— Ναί, κύριοι, δώσατέ μοι εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ χρησιμοποιοῦσάς.

— Τώρα, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ, εἶπεν ὁ δούξ, σὰς ἐπιτρέπω νὰ μεταβῆτε νὰ κατακληθῆτε. Ἄς ὀδηγηθῇ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Ὁ Μονσορώ ἐχαίρετιςε καὶ ἀπῆλθεν, ἀνακουφισθεὶς μεγάλου βάρους, τῆς στενοχωρίας.

Οἱ τεθλιμμένοι ἀγαπῶσι τὴν ἐρημίαν πολλῷ μᾶλλον τῶν εὐτυχῶν ἐραστῶν.

NH'

Πῶς ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος Γ' ἔμαθε τὴν φυγὴν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τί ἐπηκολούθησε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀρχικυνηγοῦ, τὸ συμπόσιον ἐξηκολούθησεν εὐθυμώτερον.

Ὁ πρίγκηψ, τὸν ὁποῖον ἡ παρουσία τοῦ Μονσορώ ἐστενοχώρει, ἀνέλαβε τὴν προτέραν γαλήνην του καὶ εἶπεν:

— Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ἀρχικυνηγός, εἶχες ἀρχίσει, Λιβαρότε, νὰ διηγῆσαι ἡμῖν τὰ κατὰ τὴν φυγὴν σου ἐκ Παρισίων. Ἐξακολουθήσον.

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν ν' ἀντικαταστήσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀφήγησιν εἰς τὴν τοῦ Λιβαρότου, διότι ἡ ἰδιότης ἡμῶν ὡς ἱστορικῶν παρέχει ἡμῖν τὸ πλεονέκτημα νὰ γινώσκωμεν ὅ,τι ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ γινώσκῃ, δηλὰ δὴ τὰ ἐν τῷ Λούβρῳ συμβάντα.

Περὶ τὸ μετονύκτιον, ὁ Ἑρρίκος Γ' ἀφωπνίσθη ὑπὸ ἀσυνήθους ἐν τῷ ἀνακτόρῳ θορύβου, ἐν τῷ ὁποίῳ, μετὰ τὴν κατάκλισιν τοῦ βασιλέως, ἐπεδύλλετο βαθυτάτη σιωπὴ.

Ἠκούοντο ἀνήκουστοι ἕως τότε βλασφημίας, κτυπήματα ἀκοντίων ἐπὶ τῶν τοίχων, ταχέα βήματα εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ αἱ ἐπόμεναι λέξεις, μυριάκις ἐπαναλαμβανόμεναι ὑπὸ τῆς ἡχοῦς:

— Τί θὰ εἶπαι ὁ βασιλεὺς; τί θὰ εἶπαι ὁ βασιλεὺς;

Ὁ Ἑρρίκος ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἠτένισε τὸν Σχικῶ, ὅστις, ἀφοῦ συνεδείπνησε μετὰ τοῦ βασιλέως, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἐπὶ ἀνακλιντροῦ μὲ τὰς κνήμας συμπεπλεγμένας εἰς τὸ μακρὸν ξιφὸς του.

Ὁ θόρυβος ἐδιπλασιαζέτο.

Ὁ βασιλεὺς, στίλβων ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀλοιφῆς, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης του, κράζων:

— Σχικῶ! Σχικῶ!

Ὁ Σχικῶ ἠνεψύξεν ἕνα ὀφθαλμόν, διότι ἦτο λίαν συνετός καὶ ἐξετίμα τὸν ὕπνον, ὥστε δὲν ἀφύπνιζετο ἐντελῶς διὰ μιᾶς.

— Ἀ! Σφάλλεις νὰ μ' ἐξυπνήσης, Ἑρρίκε, εἶπε, διότι ὠνειρευόμην, ὅτι ἀπέκτησας υἱόν.

— Ἀκουσον! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἀκουσον!

— Τί ν' ἀκούσω; Νομίζω, ὅτι ἀρκετὰς ἀνοησίας μοι λέγεις τὴν ἡμέραν, ὥστε εἶναι περιττὸν ν' ἀκούσω καὶ τὴν νύκτα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀκούεις; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, προτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορύβου.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικῶ πραγματικῶς, ἀκούω κραυγὰς.

— Τί θὰ εἴπει ὁ βασιλεὺς; τί θὰ εἴπει ὁ βασιλεὺς; ἐπανελάθεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀκούεις;

— Δύο τινα ὑποπτεύω: ἢ ὁ σκύλος σου Νάρκισσος εἶναι ἀσθενὴς ἢ οἱ Οὐγονότοι ἐκδικοῦνται, μὲ ἀντίθετον νύκτα τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, κατὰ τῶν καθολικῶν.

— Βοήθησόν με νὰ ἐνδυθῶ, Σχικῶ.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ βοήθησόν με πρότερον νὰ ἐγερθῶ, Ἑρρίκε.

— Τί δυστύχημα! τί δυστύχημα! ἐπανελάμβανον εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους.

— Διαβόλε! τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαῖον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Θὰ πράξωμεν καλῶς νὰ ὀπλισθῶμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Θὰ πράξωμεν καλλίτερον νὰ ἐξέλθωμεν διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ὅπως μόνοι ἀντιληφθῶμεν καὶ κρίνωμεν τὸ δυστύχημα ἀντὶ νὰ περιμείνωμεν νὰ μας το διηγηθῶσι.

Πάραυτα ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθε διὰ τῆς κρυφίας θύρας καὶ εὗρέθη εἰς τὸν ἀγόντα εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού διάδρομον.

Ἐκεῖ εἶδε χεῖρας ὑψωμένας πρὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἤκουσε κραυγὰς ἀπελπισίας.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, μαντεύω ὁ δυστυχὴς αἰχμαλωτὸς σου θὰ ἐκρεμάσθῃ εἰς τὴν φυλακὴν του. Ἑρρίκε, σὲ συγχάρι' εἶσαι μεγαλῆτερος πολιτικὸς ἢ ὅσον ἐπίστευον.

— Ἀ! ὄχι, δυστυχῆ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, δὲν δύναται νὰ ἦναι τοῦτο.

— Τόσφ τὸ χειρότερον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐλθέ, ἐλθέ.

Ὁ Ἑρρίκος ἔσυρε τὸν Γασκόνον εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ δουκὸς.

Τὸ πρᾶθυρον ἦτο ἠνεψυμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν συνεσσωρευμένοι πλῆθος περιέργων, παρατηρούντων τὴν ἀπὸ τῶν κιγκλιδίων τοῦ ἐξώστου προσδεδεμένην κλίμακα.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κάτωχρος ὡς ὁ θάνατος.

— Ἀ! αἱ! τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν εἶσαι εἰσέτι διεσθαρμένος ὅσον ἐπίστευον.

— Ἐφυγεν! ἀπέδρασεν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος μὲ φωνὴν τόσον ἡχηράν, ὥστε πάντες οἱ εὐπατρίδαι ἐστράφησαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βασιλέως ἐσπινθηροβόλουν καὶ ἡ χεὶρ του ἔθλιβε τὴν λαβὴν τοῦ ξιφους του.

Ὁ Σχομβέργ ἐτίλλε τὴν κόμην του, ὁ Κουέλος ἔτυπτε τὸ μέτωπον διὰ τῶν πυγμῶν του καὶ ὁ Μωζιρόν ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν τοῖχον ὡς ταῦρος.

Ὁ Ἐπερνὼν εἶχε φύγει, ὑπὸ τὴν εὐπρόσωπον πρόφασιν νὰ καταδιώξῃ τὸν δοῦκα.

Ἡ θέα τῶν μαρτυρίων, τὰ ὅποια ἐπέβαλλον ἐαυτοῖς οἱ εὐνοούμενοι, κατεπράυνεν αἰφνης τὸν βασιλέα.

— Αἱ, ἡσυχά, τέκνον μου, εἶπε, κρατήσας ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν Μωζιρόν.

— Ὅχι, θὰ σκάσω ἢ θὰ με πάρει ὁ διάβολος, εἶπεν ὁ νέος, ἀπομακρυνθεὶς, ὅπως κτυπήσῃ ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν του.

— Αἱ, αἱ! βοηθήσατέ με νὰ τον κρατήσω! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Αἱ, κουμπάρε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑπάρχει γλυκύτερος θάνατος· ἀπεράσατε τὴν κοιλίαν σας μὲ τὸ ξιφὸς σας.

— Σιώπα δῆμιε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Κουέλος ἐγρόνθιζε τὸ πρόσωπόν του.

— ὦ! Κουέλε, παιδί μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ καταντήσεις ὡς τὸν Σχομβέργ, ὅταν τὸν ἐθαψαν μὲ τὸ ἰνδικόν· θὰ γίνεις φρικώδης, φίλε μου.

Ὁ Κουέλος ἡσύχασε.

Μόνος ὁ Σχομβέργ ἐξηκολούθει νὰ γυμνῶν τὸς κροτάφους του, κλαίων ἐξ ὀργῆς.

— Σχομβέργ, Σχομβέργ, ἀγαπητέ μοι, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, κράτησε τὸ λογικόν σου, σὲ πρκακαλῶ.

— Θὰ τρελλαθῶ!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Εἶναι, τῷ ὄντι, μέγα τὸ δυστύχημα καὶ δι' αὐτὸ ὀρεῖσαι νὰ κρατήσης τὸ λογικόν σου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Εἶναι μέγα δυστύχημα, ἐχάθην! θὰ ἔχω ἐμφύλιον πόλεμον εἰς τὸ βασιλείον μου... Ἀ τίς το ἔπραξε; τίς ἐχόρηγησε τὴν κλίμακα;

Διαβόλε, θὰ διατάξω ν' ἀπαγχονισθῶσιν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως.

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς παρεστώτας.

— Τίς εἶναι, ποῦ εἶναι ὁ ἐνοχος; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος. Δέκα χιλιάδες σκοῦδα εἰς ὃν τινα μοι εἶπη τὸ ὄνομά του, ἐκατὸν χιλιάδες σκοῦδα εἰς ὃν τινα συλλαβὴ αὐτὸν ζῶντα ἢ νεκρόν.

— Τίς θὰ εἶναι, ἐὰν μὴ Ἀνδεγαυὸς τις; ἀνέκραξεν ὁ Μωζιρόν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀ! οἱ Ἀνδεγαυοὶ θὰ μοί το πληρώσουν.

Ὡς δ' ἐκ τῆς λέξεως Ἀνδεγαυὸς ἦτο σπιν

θήρ, μεταδώσας τὸ πῦρ εἰς πυρίτιδα, φοβερὰ ἐκρηξίς κραυγῶν καὶ ἀπειλῶν ἀντήχησε κατὰ τῶν Ἀνδεγαυῶν.

— ὦ! ναι, οἱ Ἀνδεγαυοὶ! ἐκραύγασεν ὁ Κουέλος.

— Ποῦ εἶναι; ὠρύετο ὁ Σχομβέργ.

— Νὰ τοὺς σφάξω! ἐπανελάμβανεν ὁ Μωζιρόν.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Ludovic Halevy.

— Θεῖα μου, ἀγαπητή μου θεῖα, μὴ πιστεύσης οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ πῇ. Θὰ πῇ ψέματα καὶ τρομερὰ μάλιστα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεώς μας ἂν δὲν τὸν διέκοπτα, θὰ σοῦ ἔλεγε ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὲ συμφυθῇ ὅταν ἤμουν δέκα χρονῶν.

— Βεβαίωτατα! ἀνέκραξεν ὁ Γοντράν.

— Διόλου βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ἡ Μαρκέλα. Θὰ σοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἕνας πολὺ πολὺ καλὸς ἐξαδελφός, ποῦ ἀγαποῦσε πάντοτε τὴν μικρούλα του ἐξαδέλφη, καὶ ὅτι ὁ γάμος μας ὑπῆρξεν εὐχάριστον μυθιστόρημα ἀθωότητος καὶ τρυφερότητας.

— Βεβαίωτατα! Βεβαίωτατα, ἐπανελάθεν ὁ Γοντράν.

— Διόλου, διόλου, κύριε. Ἡ ἀλήθεια, θεῖα μου Λουίζα, ἡ καθαυτὴ ἀλήθεια σὲ λίγα λόγια εἶν' αὕτη. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μ' ἐνυμφεῖτο. Ἐὰν τὴν 17 Μαΐου 1886 δὲν ἔχανεν εἰς τὴν λέσχην πεντακόσια φράγκα ἀπὸ τὰς 9 ἕως τὰς 11 καὶ ἐὰν ὅλα τὰ θεωρεῖα τῆς Κωμωδίας δὲν ἦσαν νοικιασμένα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γοντράν ἐγέλα.

— ὦ! ἐμπορεῖς νὰ γελᾷς ὅσφ θέλεις. Ἐεῦρες καλὰ πῶς χωρὶς αὐτὸ—τί εἶνε ἡ τύχη—θὰ ἤμουν σήμερα ὑπανδρευμένη καὶ δοῦκισσα, ἀλλὰ δοῦκισσα Κουρταλὲν καὶ ὄχι δὲ Λανιλίς. Ἀχ! Θεέ μου καὶ θαρρῶ πῶς θὰ ἦταν καλλίτερα... Ὅπωςδήποτε ὅμως ἐγὼ θὰ διηγῶσθαι τὴν θεῖα μου τὴν ἀληθινὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου μας.

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει διηγῆσθαι τὴν, εἶπεν ὁ Γοντράν.

— Μάλιστα, κύριε, μ' ἀρέσει. Θὰ τὰ μᾶθης ὅλα θεῖα Λουίζα, ὅλα ἀπολύτως. Καὶ θὰ γίνης δικαστὴς τῆς διχονοίας μας.

Αὐτὰ συνέβαινον ὁκτὼ ἡμέρας ἀφοῦ ἡ Μαρκέλα δὲ Μορλὰν ἀπῆντησεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅσον ἀκριβῶς ἔπρεπε συγκινημένη τὸν καὶ εἰς τὴν ἐρίτησιν τοῦ ἱερέως ἐὰν δέχεται ὡς σύζυγόν της τὸν ἐξαδέλφον της Γοντράν δοῦκα δὲ Λανιλίς.

Τὸ συνικεύον τοῦτο ὑπῆρξε τὸ σπουδαιότερον τῆς ἐποχῆς πανταχόθεν ἐσπευδόν οἱ περίεργοι νὰ ἴδωσι τὴν νύμφην ἅμα τῇ ἐξόδῳ της ἐκ τοῦ ναοῦ. Κρίσιμος περίστασις ἡ δοκιμασία αὕτη. Δὲν συνίσταται τὸ πᾶν εἰς τὸ νὰ ἦναι τὰς ὥραια, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ πῶς νὰ ἦναι ὥραια. Ὑπάρχει τέχνη καθιστῶσα τὴν γυναῖκα εὐμορφὴν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ συνάμα καὶ τινὰς προπαρασκευὰς καὶ μελέτας τινὰς. Καὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως καὶ εἰς τὸ θέατρον σπανίως φαίνεται ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης οὔφως. Ἡ Μαρκέλα ὅμως ἐπάλασεν ἐπιτυχίᾳ· εὐθὺς ἀμέσως χωρὶς τὸ παράπαν νὰ συσταλῇ ἐφάνη κυρία ἐαυτῆς ἐν τῇ καλλονῇ της.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ σύζυγός της ὁ μικρὸς δόξ, ζηλότυπος ἀνεψύχῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν μοναξίαν καὶ τὴν σιωπὴν, εἰς παλαιὸν τι δηλαδὴ οἰκογενειακὸν μέγαρον τὸ ὅποιον εἶδε μὲν πολλὰς δοκίμασας τοῦ Λανιλίς, ἀλλ' οὐδεμίαν ὥραιότεραν καὶ μᾶλλον ἐρωτευμένην αὐτῆς.

Ἐφθασαν ἐκεῖ τὴν Πέμπτην 24 Ἰουνίου, τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας μετὰ νυκτερινὴν ὁδοπορίαν ὑπὸ κατὰστρον οὐρανόν, ἐξεπλάγησαν δὲ λίαν εὐρόντες ἐκεῖ γράμμα τῆς θεῖας τῶν Λουίξης χρονολογούμενον ἀπὸ τῆς Πέμπτης 1 Ἰουλίου.

«Ὅκτὼ ἡμερῶν μοναξιά, τοῖς ἔλεγεν, εἶνε ἀρκετή». Πιστεύσατε τὴν πέραν γραφίας ἐπαρχιώ-